

Ons maandelijks interview

Postzegelen, kletsen en niet neuzelen

Zeur toch niet over een plakkerrest op de achterkant van een postzegel. En wat hem betreft moet je ook niet neuzelen of een postzegel ergens beschadigd is. Zijn nestor en voorbeeldverzamelaar, Henk Pannenburg, zei hem ooit dat je juist aan de beschadiging kunt zien dat de zegel echt gebruikt is. Overigens vindt hij een vol album een voorbeeld van hoe iets toch niet

bevredigend kan zijn. Juist het zoeken naar zegels die in de open gaten kunnen vallen is de lol. En praat met hem helemaal niet over de catalogus. Ruilen naar cataloguswaarden is voor hem een onding.

Je ruilt met iemand die je vertrouwt en dan is de pret maximaal, maar gaat er gezeurd worden over die ene euro die de zegel meer of minder waard is dan de ander, dan schiet je alle doelen van leuk postzegelen voorbij. Wat Piet Hermans vooral benadrukt is het plezier dat je kunt hebben met postzegelen.

Daarmee komt hij onmiddellijk op onze club uit: daar proeft hij alle avonden het plezier van lekker postzegelen. Als dat er niet meer zou zijn, dan is Piet vertrokken. *Maar zover zullen we het op de Posthoorn echt niet laten komen!*

Trouwens nu Piet gepensioneerd is gaat het hem juist om de leuke zinvolle dingen in het leven. Temeer daar het leven korter kan zijn dan je verwacht. Want postzegelen is maar een onderdeel van zijn

hobby's. Feitelijk is zijn dag veel te kort om datgene te doen wat hij zo graag allemaal wil doen.

Laatst heeft hij de vogelflat van Wim Kerkhoven nagebouwd. En bouwen doet Piet. Pakhuizen, vuurtorens, Amsterdamse grachtenpanden, noem maar op, hij bouwt het in miniatuur. Maar soms zo miniatuur dat het bijna zo groot is als een stevig klein kind.

Dat miniatuurbouwen is daarom zo leuk vanwege het feit dat je altijd weer nieuwe inspiratie vorm kunt geven. Gelukkig heeft hij kleinkinderen, zodat zijn doelgroep altijd in zijn geest rond dwaalt en gelukkig is er in Wormerveer de firma Mini Wonders. Daar kun je alles voor deze hobby op de kop

tikken.

En ook daarom is postzegelen zo leuk, want je komt met die hobby ook nooit klaar. Dat moet je ook niet willen, want dan gaat de lol er een beetje af.

Op de Posthoornavonden, de laatste tijd vooral in Krommenie, tref je hobbyisten aan van het zuiverste water, je hebt daar ook die somtijds dulle voorzitter met zijn prietpraat, maar het is altijd kneuterig en goed toeven.

Grappig dat Henk Pannenburg zijn grote inspirator was. In 1988 werd Piet lid naar aanleiding van een tentoonstelling in de Van der Leeuw mavo. Henk wees hem vooral de weg. Sorteert die dingen in doosjes en pik dan een land om het in de boeken te stoppen. Kortom de hobby heeft met boeken en doosjes van doen.

Piet was een geboren leraar maatschappijleer, vanwege zijn Brabantse achtergrond had hij ook de bevoegdheid voor godsdienstlessen in zijn portfolio. Hij werd geboren in Megen, tussen Oss en Den Bosch. In dat mooi geconserveerde stadje staat het ene klooster naast de andere. Je kon daar niet omheen, Piet dus ook niet. Maar hoewel de pers er anders over schrijft, is Piet er wijzer en niet slechter van geworden.

Via een leerkrachtbaan in Sassenheim, hij woonde toen in Lisse, kwam hij in Krommenie terecht. En al die jaren Krommenie maakte hem meer de man van Krommenie, dan Brabander. Hij werkte op de Ariensmavo, de fijnste tijd van zijn leven. Waarom? Een hele sterke ploeg leerkrachten vormde de kern. De school was lekker kleinschalig. Je kende alle leerlingen en omgekeerd. De communicatie was van korte lijnen en doeltreffend. Door de jaren zag je leerlingen groeien in de richting waar hun talenten het best tot hun recht zouden komen.

Dat wangedrocht van vmbo met al die hoezee er omheen staat toch niet meer in verhouding tot die tweedeling van vroeger waar de mavo een leerlijn van jewelste betekende. En wat bleef er van het vakmanschap ontwikkelen binnen het vbo over. Een paar jaar geleden zijn er vanuit

Utrecht initiatieven genomen die gelukkig snel navolging hebben gekregen om leerlingen meer praktisch dan theoretisch te scholen, zodat er meer vakbekwame leerlingen afgeleverd kunnen worden.

Na zoveel ervaring weet deze leraar waarover hij spreekt en... hij heeft alle recht om zich uit te spreken. Alleen de openbare onderwijsdiscussie gaat hij niet meer aan. Hij heeft zijn hobby's en richt al zijn energie daarop. Immers daarmee heeft hij al schrijnend tijd te kort.

Je moet weten dat voor zijn levensjaar helaas al een 7 prijkt! In tegenstelling tot Henk, want die spaarde al vanaf zijn jeugd en niet alleen Europa, bepaalde Piet zich wel tot Europa. Daarnaast vogeltjes. Gelukkig heeft zijn oudste kleinkind enige passie voor het postzegelen, kijk dan doe je het ook nog eens ergens voor. Dat is een hele prettige bijkomstigheid. Wist u dat de familie een shantykoor heeft samengesteld. Toen hij 70 werd zongen ze achter in de tuin. En Piet zingt ook vrolijk mee.

En wist u dat ons jeugdlid Frank Glandorff een van zijn gewaardeerde oud leerlingen was! En wist u dat Piet ook onze jeugdleden heeft geholpen, toen die er nog waren! We hebben ons overigens niet verder over hobby's uitgelaten. Want als Piet de hele rij afloopt zou dit clubblad niet door de brievenbussen kunnen. Kortom wees niet bang om last te hebben van het RSP-syndroom, (ruilen,sorteren en plakken) want daar kun je gelukkig en vrolijk oud mee worden. Wij van de Posthoorn wensen Piet en zijn familie nog hele fijne jaren toe met vooral veel gedoe met postzegels!

Uw secretaris